

Bijna honderd jaar geleden werd de Ruilverkavelingswet van kracht. In deze wet was geregeld op welke wijze de versnippering van het grondbezit ongedaan kon worden gemaakt, door percelen te ruilen. De ruilverkaveling had als enige invalshoek het efficiënter maken van het agrarische gebruik. Na de Tweede Wereldoorlog kreeg de ruilverkaveling een enorme boost. De overheid streefde naar een betere voedselvoorziening en omarmde het concept van een doelmatige verkaveling om zodoende tot mechanisatie van de landbouw te komen.

Vanaf de jaren zeventig van de vorige eeuw brak het inzicht door dat ruilverkaveling tot dan te eenzijdig op schaalvergroting van agrarische bedrijven was gericht. Het begrip landinrichting werd geïntroduceerd, om te markeren dat de doelstelling voortaan breder zou zijn, onder meer met het creëren van natuurgebieden.

Na de droge zomer van 2018 komt een nieuw element in het vizier. Na jarenlange inspanningen om een teveel aan water zo snel mogelijk via het oppervlaktewater af te voeren, is het inzicht doorgebroken dat dit tot te veel afvoer en doordoor schaarste aan water tijdens drogere perioden kan leiden.

Het lijkt mij verstandig om bij de landinrichting meer dan voorheen rekening te houden met het vasthouden van water. Een voorbeeld daarvan is het herstellen van gebieden waar veen kan groeien. Daarbij zou een combinatie met wateropslag voor landbouwkundige doeleinden kunnen worden gezocht. En wat dacht u van het terugbrengen van het prachtige slingerende patroon van beken en rivieren?

Het lijkt me een fantastische opgave om zowel de landbouw als de natuur te bedienen als om extra kooldioxide vast te leggen, om bij te dragen aan de klimaatdoelen van Parijs.